

«Διὰ καταδύσεως ἢ πρὸς Θεὸν ἡμῶν ἄνοδος γίνεται» (*)

Ἁγιοὶ Ἀρχιερεῖς· Σεβαστοὶ Πατέρες· Σεπτῆ Μοναχικῆ Χορεία·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ·

Α΄.

ΓΗΜΕΡΟΝ, κατὰ τὴν εὐσημον καὶ φωτόλουστον ταύτην Ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Θεοφανίων, ἡ ἱερὰ τῶν Ὁρθοδόξων Σύναξις ἀναφωνεῖ μετὰ χαρᾶς καὶ ἐνθου-σιασμοῦ ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων:

«Δοξάζομέν Σε, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ μονογενές, τὸν ἀπάτορα ἐκ μητρὸς καὶ ἀμήτορα ἐκ Πατρὸς· ἐν γὰρ τῇ προλαβούσῃ Ἑορτῇ [τῶν Χριστουγέννων] νηπιόν Σε εἶδομεν· ἐν δὲ τῇ παρουσίᾳ τέλειόν Σε ὀρώμεν, τὸν ἐκ τελείου τέλειον ἐπιφανέντα Θεὸν ἡμῶν»!

Ἀφέντες τὸ ταπεινὸν Σπῆλαιον καὶ τὴν Φάτνην τῆς Βηθλεέμ, ἀκολουθοῦμεν μεθέρμην ψυχῆς τὰς προπορευομένας Ἀγγελικὰς Δυνάμεις ἐπὶ τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου², διὰ τὰ ἴδωμεν φρικτὸν καὶ μέγα Μυστήριον:

Ὁ Κύριος ἡμῶν, μετὰ τριάκοντα ἔτη κρυπτῆς καὶ ἀφανοῦς ταπεινῆς ἐργασίας καὶ ὑπακοῆς, μεθ' ἡμῶν λιτὸν καὶ εὐτελές, ἔρχεται ἀπὸ Ναζαρετ τῆς Γαλλιλίας πρὸς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν καὶ ζητεῖ βάπτισμα μετανοίας, *«ὅ πάσης ἐπέκεινα καθαρότητος»*³! Καὶ ἐνῶ δεσπόζει τῶν πάντων ὡς Θεός, φέρει εἰκόνα δούλου καὶ ἔρχεται σωματικῶς πρὸς τὸν δούλον, τὸν Πρόδρομον Ἰωάννην, ὥστε μεθ' ἡμῶν Βάπτισμα θεουργὸν νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν φρικτὴν δουλείαν τοῦ ἐχθροῦ⁴!

Γυμνοῦται ἐκουσίως, διὰ τὰ μᾶς ἐνδύσῃ τὴν πρώτην στολήν. Κλίνει τὴν Κορυφὴν καὶ χειροθετεῖται ὑπὸ τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ βυθίζεται εἰς τὸ ὕδωρ, ὅχι διὰ τὰ καθάρῃ τὸν ἑαυτὸν Του ὁ Ἁναμάρτητος, ἀλλὰ διὰ τὰ βυθίσῃ εἰς αὐτὸ τὸν παλαιὸν ἡμῶν ἄνθρωπον· δέχεται τὰς ἁμαρτίας ὅλου τοῦ κόσμου καὶ τὰς ἐνθάπτει ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, διὰ τὰ ἀναστήσῃ τὸν νέον ἄνθρωπον, *«τὸν κατὰ Θεὸν πισθέντα»*⁵, νὰ ἀγιάσῃ τὰ ὕδατα καὶ νὰ ἀνακαινίσῃ τὴν πᾶσαν κτίσιν.

Ὁ Κύριός μας ἐταπεινώθη ὑπερέμετρος καὶ ἐδοξάσθη θεϊκῶς: Ὁ Πατὴρ τὸν ἐμαρτύρησε Υἱὸν Του ἀγαπητὸν καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστεράς ἐπέδειξε τὸν ἴσον κατὰ τὴν Θεότητα.

Τοιουτοτρόπως, οἱ ἄνθρωποι συνεφιλιώθησαν μετὰ τὸν Θεὸν Πατέρα καὶ ἔγιναν δεκτικοὶ καὶ χωρητικοὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Οἱ οὐρανοὶ, οἱ κλεισθέντες διὰ τὴν παράβασιν τοῦ προπάτορος, ἀνοίγονται καὶ σχίζονται δι' ἡμᾶς· καὶ ἔχοντες πλέον τὰς πύλας ἀνοικτάς, προσμένουν τὴν ἡμετέραν εἴσοδον⁶...

Ἡ ἄνοδός μας πρὸς τὸν Θεὸν πραγματοποιεῖται «διὰ καταδύσεως»³.

Διὰ τῆς καταδύσεως τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος ἀναγεννώμεθα, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς καταδύσεως τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς μετανοίας, καταπνίγομεν τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν ἀνυπακοήν, τὸν ἐγωϊσμόν καὶ ὅλην τὴν ἀκαθαρσίαν τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, καὶ οὕτω καθαιρόμεθα, φωτιζόμεθα, δοξάζομεθα καὶ θεοῦμεθα!

Β΄.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά:

Ζῶμεν εἰς ἓνα κόσμον ἀλαζονικὸν καὶ ἀλλοπρόσαλλον, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπάρχει ἀκόρεστος ἐπιθυμία κατακυριεύσεως, κατεξουσιάσεως καὶ κάθε εἶδους ἐπάρσεως. Ὁ λόγος περὶ ταπεινώσεως καὶ μετανοίας φαίνεται παρόλογος καὶ ἄξιος χλεύης καὶ ἀπορρίψεως, ἐφ' ὅσον ταυτίζεται μὲ διάθεσιν δουλείας καὶ δειλίας. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοθεοποιῦνται καὶ περιπίπτουν εἰς πλάνην καὶ μωρίαν χειροτέραν τῶν πρωτοπλάστων, ἐφ' ὅσον εἶναι ἔτοιμοι νὰ καταστρέψουν τὴν δημιουργίαν καὶ νὰ αὐτοκαταστραφοῦν.

Ὅταν ὅμως, ἀκόμη καὶ εἰς τὸν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας, ἡ κοσμικὴ νοοτροπία καὶ συμπεριφορὰ γίνεται ἀνησυχητικὰ ἐκδηλος, τότε ἔχομεν νόθευσιν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ συσκοτίσιν τοῦ φωτεινοῦ ὁράματος τῆς ἐλπίδος τῆς σωτηρίας. Ἄν ἀπολέσωμεν *«τὴν μεγαλωσύνην»* καὶ *«τὴν δύναμιν τὴν κεκρυμμένην»⁷ τῆς ταπεινοφροσύνης*, ἢ ὅποια εἶναι ἡ δόξα καὶ τὸ κάλλος ἡμῶν, τότε ἀποκλείομεν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῆς ἱεραῆς καὶ θείας ἀνόδου καὶ καταντῶμεν λύχνοι ἐσβεσμένοι καὶ ἄλας ἄναλον⁸, ἄξιον νὰ ρίπτεται καὶ νὰ καταπατῆται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων!...

Ὁ Κύριος ἡμῶν, ἡ ζῶσα καὶ ἔμπρακτος Ταπεινώσις καὶ Δόξα, μᾶς δίδει τὸν χρυσοῦν εὐαγγελικὸν κανόνα:

«Ὁ δὲ μείζων ὑμῶν ἔσται ὑμῶν διάκονος· ὅστις δὲ ὑψώσει ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, καὶ ὅστις ταπεινώσει ἑαυτὸν ὑψωθήσεται»⁹.

Γ΄.

Ἀγαπητὴ ἐν Χριστῷ ὁμήγουρις

Ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος, ἐνισταμένη νομίμως καὶ θεαρέτως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς ἐροτολογικῆς καινοτομίας, δὲν θὰ παύσῃ νὰ ἀγωνίζεται καὶ νὰ ὁμολογῇ, ἔργῳ καὶ λόγῳ, *«τὴν καλὴν ὁμολογίαν»¹⁰* τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, προτρέπουσα τὰ ἀγαπητὰ Αὐτῆς τέκνα καὶ τὸν κόσμον ὅλον εἰς ἔμμονήν εἰς τὰ παραδεδωμένα ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Μαρτύρων, Πατέρων καὶ Μητέρων τῆς Πίστεως ἡμῶν, καὶ εἰς μετάνοιαν ἐν ταπεινώσει καὶ ἀγάπῃ.

Εἶθε ἡ εὐλογία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ εἶναι καὶ ἐφέτος πλουσία εἰς τὴν φιλτάτην πατρίδα μας καὶ νὰ ἐμπνέῃ τοὺς ἄρχοντας ἡμῶν εἰς ἐπικράτησιν παντὸς δικαίου καὶ θεοφιλοῦς, ὥστε νὰ συνεισφέρουν θετικῶς εἰς τὸν ὀρθὸν προσανατολισμὸν τῆς εἰρήνης, διακονίας καὶ καταλλαγῆς. Ἀμήν!

(*) Εξεφωνήθη τὴν 6.1.2003 ἐκ. ἡμ., ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, κατὰ τὸν ἐορτασμὸν τῶν Ἁγίων Θεοφανίων εἰς Ὁρωπὸν Ἀττικῆς.

1. «Πρόλογος» εὐχῶν Μεγάλου Ἀγιασμοῦ Ἁγίων Θεοφανίων.
2. Βλ. Προεόρτιον Στιχηρὸν Αἰῶν Ἰανουαρίου 6'.
3. Στιχηρὸν Αἰῶν Ἁγίων Θεοφανίων.
4. Βλ. α' τροπάριον α' Ὁδῆς Προεορτίου Κανόνος Ὁρθρου Ἰανουαρίου 8'.
5. Ἐφεσ. 8' 24.
6. Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ὁμιλία Ξ' «*Ρηθεῖσα ἐν τῇ ἀγία ἐορτῇ τῶν Φώτων*», § 14.
7. Ἁγίου Ἰσαάκ τοῦ Σύρου, Τὰ Εὐρεθέντα Ἀσκητικά, Λόγος Κ': «*Περί τοῦ πόσῃν τιμῇν κέκτηται ἡ ταπεινοφροσύνη...*».
8. Βλ. Μάρκ. θ' 50· Ματθ. ε' 13.
9. Ματθ. κγ' 12.
10. Α' Τιμοθ. στ' 12.